

[Jørgen Estrup]

Jeg vil også godt sige til det, hr. Glønborg afsluttende var inde på, at hr. Glønborg jo heller ikke har været hjemme. Disse her ting har jo faktisk løbet i ganske lang tid, siden det første udspil kom fra Det Radikale Venstre i sommer, og der har ikke været gjort noget forsøg på at holde nogen ude fra det; alle kunne have gjort det samme, som vi gjorde.

Jeg synes, at det afgørende er, at der står 6 partier bag finansieringen af dette allerede i finanslovforliget, inklusive hr. Glønborgs parti – hvad jeg da håber, at han er enig i, ellers tror jeg, at Kristeligt Folkparti har et problem. Men det, der er det afgørende, er, at der nu, som jeg kan forstå efter hr. Riishøjs melding, er mere end 90 pct. af Folketinget bag dette forslag og bag dette, at vi nu øger indsatsen. Det er det afgørende, og det er det, som i de kommende år skal sikre, at vi på de årlige finanslove får afsat de midler, som er nødvendige, at vi ikke skal til at forhandle det ind i de løbende finanslove, men har det allerede på forhånd.

Og så skal vi selvfølgelig bruge tiden indtil forslaget vedtagelse til at få fastlagt præcis, hvilke retningslinjer der skal gælde. Jeg kan berolige hr. Riishøj, som var meget interesseret i det, at naturligvis – som også fru Hanne Severinsen sagde tidligere – ligger det fast, som vi har aftalt i finansloven, men jo ikke detaljerne. Det er jo præcis ideen med at have denne første behandling, at der på en lang række punkter var behov for at gå mere i dybden og også for at give nogle retningslinjer til regeringen, som nu vil blive bedt om at lave en handlingsplan.

Det er klart, at den handlingsplan skal opfylde en række betingelser, herunder ikke mindst hvordan vi nu fordeler indsatsen mellem miljøside og katastrofesiden, specielt i betragtning af at vi i det første år vil have meget begrænsede midler og derfor selvfølgelig må overveje, hvor vi får mest ud af vores midler. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at mit bud vil være – men det må vi, der skal bære dette igennem, naturligvis snakke om – at vi får mest ud af det første år at koncentrere os om Rio-opfølgningen. Det er dér, det umiddelbart bedste signal er, når vi kun har 100 mio. kr. til disposition; men det må vi snakke om.

Og så vil jeg godt sige til hr. Riishøj, som interesserede sig så meget for, hvad dette her

betyder i forhold til vores tidligere diskussion om DAK-regler og andre ting, at det, som jo hele tiden har været problemet, og som vi måtte erkende ved det samråd, vi havde med udenrigsministeren, er, at tingene er gået deres vanlige gang igennem Folketinget. Og man kan ikke klandre udenrigsministeren for de ting, der er kørt ordinært igennem Finansudvalget, det ved vi alle sammen. Vi, der har været med til at stemme for det i Finansudvalget, har et medansvar. Men det ændrer ikke ved, at det ikke har været meningen med ulandsbistanden og de retningslinjer, som blev fastlagt af Folketingets Udenrigsudvalg i 1989, at man skulle finansiere en række af disse udgifter over ulandsbevillingen.

Det er klart, at når man lægger vægten på de fattigste lande, skal det selvfølgelig også være hovedsigtet – og så kan man nok så meget henvise til, at DAK-reglerne giver mulighed for det. Det er klart, at det er Folketingets overordnede regler, der afgør, hvordan ulandsbevillingen skal bruges, og dér kommer vi nu med dette forslag og giver en mulighed for, at udenrigsministeren lettere kan komme igennem med de helt nødvendige bevillinger til katastrofebistand. Man kan vel kalde det en lidt venlig finansiel service fra Folketingets side, for at udenrigsministeren kan overholde de regler, som vi alle sammen har været enige om.

Jeg vil gerne sige, at forslaget jo lægger vægt på to helt centrale ting i vores indsats i forhold til omverdenen, det vil sige, at dette her er en del af sikkerhedspolitikken. Det er indsatsen over for det globale miljø, som alle i stigende grad erkender er grænseoverskridende, og derfor er det en helt nødvendig del af vores ansvar og i vores egen interesse, at vi bruger penge på at forbedre det globale miljø. Vi kan gå til den anden side af Østersøen for at se det, vi kan gå længere ud i verden for at se på ørkendannelse og skovdød. Der er rigeligt med eksempler, og Riokonferencen har jo i fuldt omfang understreget, hvor nødvendigt det er.

Og jeg tror, man roligt kan sige, at når en organisation som Verdensbanken bruger hele sin seneste rapport fra 1992 til at beskæftige sig med dette område, så har det fået en understregning. Verdensbankens folk er ikke miljøflippere, kratluskere og andet godtfolk, de er faktisk indimellem endog pinligt nøgterne. Derfor tror jeg, hr. Aage Brusgaard kan tage